

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orice corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa:
PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR:
GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „
Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoieală.

2002

Măsurile de siguranță ce s'au luat la congresul latin din Roma contra unei eminente compatrioate a noastră, mare amatoare de declamat discursuri și poiezele.

CRONICI DE SEZON

CEL MAI FRUMOS ANOTIMP

Iată-ne în plină primăvară.

Ar fi o chestie de stabilit. Care este cel mai frumos anotimp.

Lucrul pare simplu, totuși e greu de fixat o preferință în asemenea materie.

Indefinita varietate de gânduri, sentimente, visuri, patimi, aspirații, vișii, etc., etc., care frământă lumea, determină, și în această privință, o profundă deosebire de apreciere

D. Hepites, simpaticul director al institutului meteorologic, acordă, de-o pildă, aceeași stăruitoare atențiune tuturor anotimpurilor; d-sa care are dreptul mai mult de cât d. Epurescu la titlul de «Observator» va inclina cel mult pentru sezonul când poate pleca în concediu.

A face însă un plebiscit care să fixeze după numărul glasurilor obținute, care anotimp: primă-vara, vara, toamna sau iarna, se bucură de cele mai multe simpatii în opinia publică, ar fi o operație foarte complicată.

Complexitatea vieții publice și sociale face ca aproape să nu se mai fie seamă de variațiunile atmosferice și întocmirile calendaristice.

Intrebați pe un membru al parlamentului: sezonul pe care îl preferă e cel care începe la 15 Noembrie și se încheie la 15 Februarie, plus prelungirile obișnuite adică un anotimp pe care d. N. D. Popescu autorul «Calendarului pentru toți» nu va ezita să-l declare drept o erezie, căci nu face parte din cele patru epoce ale anului.

Iar dacă de la corpul legiuitor veți trece la cel didactic, veți afla că cel mai frumos sezon e cel coprins între 1 Iulie și 1 Septembrie, când onorabili dascăli, cu leafa pe două luni în buzunar, părăsesc clasele de cursuri pentru a intra în clasa celor fără nici o ocupație.

Veți să știți ce crede un medic? Subserisul, printre numeroșii săi amici are și cîșii-va dintre membrii acestei nobile și umanitare corporațiuni. Intrebam pe unul din ei zilele trecute, când ploa torrențială și vorbeam despre timp la berărie, care e sezonul favorit.

— Acela al epidemiilor, dragă, mi-a răspuns distrat hipocratul — de astă dată nu și ipocritul — meu amic.

Am ris, ceea-ce mi-a atras o privire chiorșe din partea unui domn, de alături. Domnul de alături era un farmacist.

În această privință se poate face oare-care apropiere între medici și gazetari, — de și este de netăgăduit că cei din urmă fac mult mai puține victime printre cititori ca cei d'întîi printre bolnavi.

Și unii și alții disprețuesc epocile de liniște.

Bisturiul medicului și condeiuil gazetarului «de tiraj» nu cer de cit să taie în carne vie. Corp social sau simplu pacient, este neapărat nevoe de ceva bolnav, ca a-facerile amîndorora să meargă.

Cînd «faux tiraj»-ul de la finanțe a is-

bucnit în public gazetele numai de cit au ridicat tirajul. Se începea «sezonul». Publicul așa este: trebuie influențat de ceva ca să citească, își declară ori-ce ziarist. Perfect de aceeași părere sunt și medicii: dacă lumea nu se *influențează*, tirajul rețetelor e ca al *Monitorului rentierilor*.

La congresul medical dinaintea sărbătorilor s'a pus în deajuns în evidență acest fapt:

— Stăm rău, nene, nu mai avem *influență*, spunea, în parte, mai fie-care dintre congresiștii.

Iată dar că pentru unii evenimentele determină «sezonul» preferabil, care se poate schimba, indiferent de regulile calendarului sau observațiile d-lui Hepites.

Amicul nostru moș Teacă, de-o pildă, nu prea are vr'un anotimp favorit: dorește însă pe unul: acela al înaintărilor, și detestă pe un altul: acela al manevrelor.

Vacanța, am văzut, este pentru unii singurul sezon preferabil. Nu tot de aceeași părere sunt și avocații, mai ales cei cari suferă aproape veșnic... de vacanță.

Conflictul intereselor provoacă și în această chestie o profundă deosebire de păreri chiar la aceleași persoane.

Poetul X scrie o entuziasmată odă în onoarea unei fermecătoare nopți de Iulie. A doua zi poetul X, colaborator la vr'o revistă sau gazetă, părăsind redacția trece pe la administrație ca să cîupească ceva în contul chenzinei ce-i trebuia de mult plătită.

Conversația se angajiază cam ast-fel:

— Măcar vr'o cincî lei!

— Imposibil! Pe cuvînt de onoare. Crezi d-ta că ași fi așa de meschin și nu ți-ași da? n'avem parale! Lumea a plecat. Nu se mai citește. Nu știți ce e vara? Sezon mort!

...Poetul X e nevoit să prînzească pe datorie — dacă are credit — și citindu-și în gazetă oda din ajun declară că vara sau «sezonul mort» e cel mai blestemat anotimp.

Ș'apoi, d-ta cititorule, care, firește, găsești foarte nemerit exemplul pe care-l am citat, de cite ori în toiul ernei n'ai zis:

— Mare pacoste mai e și iarna!, chit ca prăjindu-te de căldură în cuptor să exclamî, asudat leorcă:

— Uf! Cine-o mai zice vara, așa să pată! Mă rog, d-ta cu cine votezi?

Negreșit, sunt unii care între vară și iarnă prefer toamna, or-cit de scurt ar fi acest pretins anotimp, persoane sentimentale cărora le place melancolicul spectacol al cădereii frunzelor.

Trebuie să adăogăm că numărul acestora este restrîns, căci singura cădere de frunze interesantă este numai aceea a frunzelor de viță — care nu se face numai toamna, de și singura serioasă atracție a acestui sezon este culesul viilor.

* *

N'avem pretenția să facem studii sociale dar este incontestabil că s'ar părea că primă-vara și vara, adică anotimpurile călduroase, trebuie să fie, în primul rînd, favoritele celor pîrlîți de soartă.

Dacă se crede însă că sosirea primăverei este așteptată în tot-deauna cu bucurie de acești proletari, înt lectuali săi nu, e o greșeală.

E o regulă peste care nu se poate trece: un proletar care se respectă trebuie să consume în timpul ernei toată garderoba sa de vară. Resultatele, în majoritatea cazurilor, sunt de două feluri: or imprudentul amăgit de primele raze de soare își vinde paltonul pentru a-și cumpăra o pălărie sau a-și tălpi ghetete — și pe urmă dîrdie în fie-care seară sau zi mai răcoroasă; or este obligat să suporte paltonul sub cel mai primăvăratie soare pentru că, așa vrea fatalitatea!, hainele sunt uzate ca niște clișee oratorice.

Credeți că în asemenea alternativă este o fericire sosirea lui Aprilie?

A! firește alegerea ar fi mult mai ușoară pentru cei cari nu sunt turburați de nevoile existenței. Totuși nu este ast-fel.

«Cette chère madame Pomponel» care se duce de două ori pe zi la «Patru sezoane» e veșnic în curent cu «sezonul», și e abonată la «Saison», sau le jeune Chose «psutul» elegant, s'ar găsi foarte încurcate la întrebarea: ce anotimp preferați?

Iarna sunt balurile, seratele, serbările, Niza, etc.; vara: Sinaia, Elveția, Constanța, Ostanda, Spa, etc.: primă-vara sau toamna se poate citi la carnetele mondene «.....est parti pour ses terres de Măreasca» sau «..... s'est retiré pour quelques jours dans son chateau d'Obilești».

..... Aceștia au dreptul să le aleagă pe toate, — n'au ce preferi.

Care e deci anotimpul cel mai frumos?

Graur.

EPIGRAMĂ

De-ar fi cerul o hîrtie;
Marea Neagră, călimara:
Tot nu i-ar putea ajunge
Prea ilustrei noastre Smara...

N. Rădășanu.

ROMANȚĂ

Amor, Amor
Seducător!
Cu ochi frumoși de vioarele,
Cînd îmi zîmbești,
Mă ispitești,
Să uit de toți... și toate cele!...

Cînd ai plecat,
Eu am uitat,
Că mai exiști printre cei vii!
Și-am făcut,
De necrezut!
Da, am făcut... patru copii!

Azi cînd zîmbești
Mă ispitești,
Mă ispitești, ca altă dată!
Ași săruta
Gurița ta!
Dar mă sfiese!... Sunt măritată!!

Mimi Pinson.

FABULĂ MAHOMETANĂ

Un biet ture odată,
Nu ca Domnia-ta,
De ce? vei vedea!...

Disperat la culme
Că în astă lume
Pe a sa «Fatma»
N'o poate... distra!!!
Vru a se 'npușca.
Dar..., ture fără noroc!
Pistolul nu ia foc.

Moralitate :

Cum e turcul și pistolul.

M. P.

TRAGEDIE AFRICANĂ

— Autentică... pentru cei cari vor avea bună-voința s'o creadă. —

Intre Șulâm Ghidale și Aițic Goldemberg o ură neîmpăcată se iscuse cu ocazia unui gheșeft colossal, în care cel dintîi cîștigase numai 32 la sută, al doilea mulțumindu-se cu mai mult de 50 la sută. Mai curios, Aițic Goldemberg, reprezentantul glorioasei firme cu acelaș nume și cu un singur funcționar (el însăși) a făcut un tărăboi enorm la împărțirea beneficiului, casei rivale, Șulâm Ghidale, în tovărășia căreia lucrase, nevoind să-i dea de cît 20 la sută.

— Mister Aițic, s'a adresat minios Șulâm Ghidale, tu ești un tilhar cum nici în Europa n'ai să găsești!

— Esquire Șulâm, tu ești un prost care n'ai să mori de cît milioner!

— «Moi, cunoști tu unde-i Rumunia?.. Acolo se chișligă 60 la sută fără ca să dai nici din mîini nici din picioare — fe-rească D'nizău! Și toți d'acolo, cum mi-a spus un emigrant prichipsit de n'ai zis nici «bună ziua» la mine, cu toate că tată la tată al lui a cunoscut mamă la mamă al miu — toți d'acolo sunt mai proști de cît noi... purdon! di cît iu singhâr. Și ai fi vrut să-ți dau jumătate și jumătate?... Esquire Șulâm?... esquire Ghidale!! bagă bini di seamă... Bună seara!

— A ghită naht!

Nici o dată soarele arzător al Abisiniei — unde se petrece povestea noastră — nici o dată razele lui focose nu a poleit o duș-mănie mai neîmpăcată.

Aițic a lăsat-o în sus; Șulâm a apucat pe o potecută contrarie — cu toate că amîndoi, poate pentru ultima oară, aveau și erau obligați să doarmă sub acelaș cort. Prin Abisinia, mai ales în ținutul bătătorit de ei, hoteluri sau case în care poți să te odihnești plătind, rar se pomenesc.

Cînd s'au întilnit seara în fața cortului lor — obișnuința îi făcuse să sosească tot la aceeași oră — și-au întors spatele făcîndu-se că nu se văd. Și ast-fel, lipiți, formînd un singur corp cu două fețe, amîni s'au înghesuit pe ușa îngustă cît un om; — cu privirea rătăcită în atmosfera încărcată de blestemele mute ale lui Șulâm Ghidale, s'au tolănit în lungul așternutului de piei de animale sălbatice — și au adormit.

Goldemberg și Ghidale au visat lucruri

frumoase: amîndoi erau mai bogați de cît toți Rothschildzi și fie care își marea averea gîcind buzunarele celui-l'alt.

Soarele, sculat de vreme, dogoare de foc prin pinza groasă a cortului; aerul din 'năuntru, încins, devine greoi la respirat. Lucru ce nu împiedică pe cei doi mosafiri să doarmă tun.

— Bambula!.. Venit bambula, jupin!.. Juuu-pin!.. Ziiit!!!

Un ticălos de negru, lucios ca un șearpe, urit de mama focului, în pantalonii lui largi de pinză albă, sare ca un îndrăcit în jurul cortului, țipă cît poate că doară va deștepta pe cei din 'năuntru.

Aițic nu aude, pare foarte fericit: go-lește ultimul buzunar, pe cel mai plin al lui Ghidale; aceeași mutră o are, Ghidale, care îi face aceeași operație lui Aițic Armonie, vis și gheșeft!

Văzînd că s'biară de pomană, negrul, plictisit de nereușita misiunii cu care fusese însărcinat o rupe la fugă prin burueni — și imediat se întoarce cu un altul, o specie de încrucișare roșcată înarmată cu o pușcă.

Cel cu pușca, luat repede din somn, venise îmbrăcat numai cu pielea lui — de aceea a și fost lăsat mai la urmă; onorabilul cu pantalonii albi se apropie de cort, începe să rîde pinza cu unghiile, scoate un urlat înfiorător de tigrul furios...

În cort pare că s'a încins o vijălie, așa de cumplit i se sbate pinza. Apoi, liniște de spaimă.

Negrul face un semn celui cu care venise, urlă din nou, mai pătrunzător... poc! — cel cu pușca a tras în sus. Agonie de fiară rănită de moarte, — tot din partea celui în pantalonii albi.

Nu mai de cît, ceafă în ceafă ca și cînd ar forma un cap cu două figuri, două mure de ovrei nespălați apar speriate în deschizătura perdelelor ce țîn loc de ușe. — Negrul s'a făcut ghem de ris; cel cu pușca, nedumerit, a luat-o galop pe unde venise.

Primul care și vine în fire e Aițic.

— Moi bambula, moi! Ai tu di ghind si ti duci la dracu și să ni lași în paci?

— Moi, tu ești nebun deja! adaugă și Ghidale, căruia îi clănțane dinții în gură.

Negrul se destînd, se stringe, de vr'o trei ori...

— Bambula venit... li șef colon... Licitație... furnitură... gheșeft! spune el repede și întrelăiat cînd s'a săturat de ris. Apoi, arătînd cu degetul spre reședința șefului colon de care fusese trimes, dispăre.

Au fost admiși amîndoi să furnizeze, cu o condiție: conservele și sclavi ceruți trebuie neapărat pînă cel mult în 10 zile. Fie-care zi cîștigată înainte de termenul fixat le va da dreptul la un surplus de cincî la sută peste prețul convenit.

Aițic Goldemberg și Șulâm Ghidale, după ce au vindut cortul și-au împărțit banii și pieile de animale sălbatice, fără să și întîndă mina, s'au despărțit «pintră tudeauna». Așa au crezut ei.

Drumul cel mai scurt spre locul unde și puteau procura cele cerute de șeful colon,

era o pădure mare, foarte puțin umblată, plină cu tot felul de fiare carnivore. Și pentru că era vorba de cîștigat cît mai mult timp, amîndoi s'au gîndit... Să vedeți.

Prin pădurea uitat de bătrîna, Aițic Goldemberg pișește sfios, la spinare cu o pușcă lungă de 'i trece cu cincî palme d'asupra capului și se gîndește el zîmbînd, face socoteala celor două zile cîștigate prin tăerea drumului, cînd... La o distanță mică înaintea lui, Aițic zărește ceva de neerezut: o nămilă de leoaică, pe două picioare ca și el, se duce cu pașii grăbiți și coada țirîș. Oî vei! oî vei! oștează Goldemberg răsucindu-se pe călcie, dînd să fugă... O cracă putredă îl face să și piardă echilibrul, îl lungește pe pîntece cu țeava pușcii înainte. Leoaica s'a întors și ea, pe patru labe privește țintă la cel mototol în mijlocul potecii... nu mișcă. Goldemberg, de frică, face o mișcare instinctivă, trage încet pușca și o întinde ca să ochiască. Leoaica s'a ploștit, se stringe puțin, cască o gură mare cît o dobîndă ovreiască... «Uă! Tu ești Goldemberg? — se aude glas de om din gura fiarei.

Goldemberg simte că-i fug mințile.

— N'ai frichi, Goldemberg, iu sint: Șulâm Ghidale.

— Vei mir! vei mir! Chind te-a muncat, moi?

— Aițic, ai vizut că tu ești prost, nu iu? Iu, Șulâm Ghidale, și eu leoaica suntem tut-una.

Ticălosul de Șulâm Ghidale, ca să treacă prin pădure nesupărat de fiarele ce o bîntuia, se îmbrăcase cu o piele mare de leoaică, din cele care și servise de așternut sub cort. Și s'a văzut atuncia, lucru ce nu s'a pomenit de cînd Daniel fusese aruncat în groapa cu lei, s'a văzut un ovreiu mergînd alături cu o leoaică în libertate. Br!!

Mergeau ei vorbind ca doi prieteni — Goldemberg recunoscuse că Ghidale nu-i un prost — cînd, de departe că abia se zărește un punct lungueș se mișcă venind spre ei.

— Ghidale... ala-i leu!

— De pi ce'l cunoști, Aițic?

A răspuns leul în locul lui Aițic, printr'un urlat fioros că s'a sbîrlit și virful coadei lui Șulâm.

— Mi se pare că ne-a luat dreiderul, Ghidale?

— Nu fi fricos, cînd îți zic! Pune-te jos și iu am și mi fac că am să ti mununc.

— Ghidale, bagă bini di seamă că iu sunt prietenul la tine cel mai bun!

Așa au și făcut.

Leul ăsta, gelos turbat își căuta leoaica fugită de la culcuș de cite-va săptămîni cu un altul; o javră de panteră întilnită pe drum, ca să scape de chelfăneală, îl îndreptase în partea locului.

Și cînd a văzut leul că nu-i nici măcar leoaică, l'a sfîșiat și mai rău pe Ghidale, cu o lovitură de coadă a ucis pe Goldemberg alături de pușcă.

A avut dreptate răposatul Goldenberg — Moise să'l aibă în sfînta lui pază! a avut dreptul să spue că Șulâm Ghidale e un prost! Cine la pus să se îmbrace leoaică și nu alt-ceva? De ce să-și schimbe sexul?

Nae D. Tăranu.

Săftica : Dacă 'mi place la tine ceva, Vanghelie, e ininforma; ea 'mî-a 'ntors capu, bat-o norocu!

Vanghelie : (*sentimental*). Și mie ochisorii tăi verzi ca ou de rață, Săfticeo bobocule! (*în gînd*). Dar mai ales chioftelele și fleculițele cu cari mă îndopi, bucătăreasa sufletului meu!

FURTUNA CONJUGALĂ

Persoanele

D. Pintescu, căpitan de roșiori.

D-na Pintescu, menajeră.

D-na Pintescu (*se plînge agitată*). — Șapte și jumătate seara, s'a sleit supa, trebuie să fie piftie la ora asta!.. Patru luni după căsătorie, numai patru luni au trecut, și domnul Pintescu nu se arată de loc nerăbdător să alerge în brațele scumpei sale soții!? D. Pintescu, roșiorul, face pe pompierul care întirzie tot-d'a-una cînd trebuie să stingă un incendiu! Foarte bine, mă voi localiza singură... voi suferi, voi plînge, mă voi resemă, voi muri... Ah! mamițo dragă, unde ești, tu, care mă sfătuia să nu mă speriiu de roșii tunicei d-lui căpitan ca bivolițele, ci mai bine să-l iaș pe Tănase băcanul din Mintuleasa, că-i om serios!.. E drept că d. Tănase era chel, ciupit de vărsat, cu mustățile pe oală și tont de da 'n gropi; dar pun rămășag că d. Tănase n'ar fi lăsat nici o dată supa să se sleiască și pe nevasta lui să sufere ca fercheșul și filisonul d. Pintescu, ale cărui mustăți răsucite mi-au răsucit capul!... Ah! mamițo, sunt nenorocită!..

(*Căpitanul Pintescu intră de odată, repede. După un «bonsoar» scurt, milităresc, începe să se plimbe și el agitat în sens invers ca madam Pintescu. Din supa așezată în mijlocul mesei, mai se ridică din cînd în cînd câte-o parodie de abur, ca ultima respirație a unui muribund.*)

D-na Pintescu (*oprindu-se brusc din plimbarea-i taciturnă*). — Poftiți la masă domnule căpitan!

Căpitanul. Că bine zici, dragă Fifi, uităsem și de foame.

D-na Pintescu (*cu amărăciune*). — Așa-i cînd se gîndește omul la alt-ceva...

Căpitanul. — Mașer, iartă-mă nici n'aud ce spuți. Sunt transportat!

D-na Pintescu (*cu ironie profundă*).

— Cred și eu... o frumusețe!

Căpitanul (*intrigat*). — Cine ți-a spus?

D-na Pintescu. — Lucrurile astea nu se spun, se ghicesc; nu puteai să întirzi pînă la ora asta de cît pentru o minune ca aceea care ți-a furat acum mințile.

Căpitanul. — Minune! bine-ai zis. Fiindcă știu totul. Fifi, să-ți spun. E o minune! O talie, un păr și niște picioare!

D-na Pintescu. — (*indignată*). Domnule, primesc să fiu trădătoare, dar insultată niciodată!

Căpitanul. — (*plimbîndu-se din ce în ce mai agitat, privind în văzduh ca un extatic*). S'o vezi Fifi! plină de foc ca o andaluză, și cu toate astea blîndă ca un mieluşel cînd puii mina pe ea și o mîngîiu!... Și mă costă așa de pușin! Un chilpir...

D-na Pintescu. — (*isbucînd în plîns*). Ah, doamne, doamne! după patru luni de căsătorie, înșelată!..

Căpitanul. — (*extra-distrat*). Înșelată, zici tu? O, să o vezi înșelată! Ce frumoasă și elegantă este! Cînd m'arunc pe ea...

D-na Pintescu. — (*tipînd nervos*). Mizerabile! Monstrule!! Trebuie să fi beat

sau nebun ca să vorbești asemenea infamii înaintea mea!

Căpitanul. — (*trezit brutal din reveria lui*). Ce-i, dragă? ce-i, puiule?

D-na Pintescu. — (*căzînd pe un scaun și plîngînd cu sughituri*). Mamițo, vino să vezi pe Fifița ta cît e de nenorocită!... Mizerabilul se laudă în fața mea cu amantele dumnealui!..

Căpitanul. — Stăi, scumpo... nu plînge... ce amante?!

D-na Pintescu. — Mai faci și pe cînicul... De geaba!

Căpitanul. — Dar îți jur pe examenul meu de maior!..

D-na Pintescu (*sculîndu-se revoltată*). — Cum, domnule? De un sfert de ceas îndrăznești să lauzi înaintea mea farmecile femeii pierdute pentru care-ți părăsești familia, și mai ai tupeul să faci pe chinezul?

Căpitanul (*uluit*). — Ce femeie Fifițo?

D-na Pintescu (*imitînd vocea groasă și entusiastă a căpitanului*). — O talie, un păr și niște picioare!.. (*Cu energie*) Domnule căpitan, astă seară iaș o birjă, și mă duc să mă culc la mamițica!

Căpitanul (*rișînd cu hohot*). — Ha-ha-ha-ha!

D-na Pintescu (*plîngînd din nou*). — Rizi, rizi de suferințele, de martiriul meu!..

Căpitanul. — Cum să nu rîz, bobocule? Eu ți vorbesc de iapa pe care-am cumpărat-o astă seară în rate și tu mi faci scene tragice de gelozie?!?

Tarascon.

CE FOLOS

Al erni viscol il alungă

Drăguța, blînda primă-vară.

Dar ce folos... cînd ești în pungă
N'am o chioară

Paltonul l'am vindut de mult

Pe șase lei la un jidan;

Dar ce folos... să' mai ascult
N'am nici un ban.

Din voi nici unul nu m'aprobă!..

Voi credeți că-am ajuns finanț!..

Dar ce folos... vă pot da probă:
N'am nici un sfaș.

Chiar buzunarul de-oî întoarce

Nu credeți?! Puneți să mă tae.

Dar ce folos... n'aveți ce stoarce,
N'am lăscăe.

Și cum aș vrea să beaș o bere..

Colo la Teatru, mai la vale!..

Dar ce folos... (gîtlejul cere)
N'am parale.

Veți zice: la pe datorie

«Ex mihi deus caput dedit»

Dar ce folos... Tot nu mi dă mie
N'am nici credit.

Gep.

DE LA PUPPENFEE

Ați fost cu toții la Teatru
Ca să vedeți pe «Puppenfee»
Și ați deschis cu toții ochii 'n patru
Ca să admirați vre-un chip de... zee.

De-aș vrea să scriu pe românește
Aș fi tratat drept «un vaut-rien»;
O dați și eu pe franțuzește:
Ecoutez donc... Ça commence bien !!.

Il y avait une foule immense;
Tout le Hige-life Bucarestois
Est venu pour admirer la danse,
— C'était pour la seconde fois.

Que croyez-vous que j'entendis
Là-bas, dans les fauteuils d'orchestre?
La confession de deux amis
Sur cette merveille ultra-terrestre:

— Mon cher, comment la trouves tu?
— Elle est splendide, adorable!
Et quel costume! J'n'ai jamais vu
Quelque-chose de plus... — vas-t'en au diable

Je la connais intimement.
— Alors, cent fois pardon. — Gamin !!...
Mais l'autre? — admirablement!
Un très coquet petit-lapin.

— Regarde-lă... juste au milieu...
— Qui ăa? — La bulle Japonnaise?
— Oui. — Très bien. — Je le crois, mon Dieu.
Pour moi, je trouve, c'est à son aise...

Si je voudrais énumérer
Tous les éloges que j'entendis
Il me faudrait, pour terminer,
Que vingt journaux en soient remplis.

Gep.

NOSTIMADE

ECOURI DE SĂRBĂTORI

Cum a trecut Paștele. — Scene și inci-
dente. — Noua săptămână a pati-
milor. — O știre imposibilă.
Roseala «Patriotului».
Un ultim cuvânt.

Trecu și Paștele.

Este adevărat, s'ar putea pretinde că
nu prea se observă să se fi petrecut un
asemenea eveniment, însă faptul nu e
mai puțin adevărat și desfide chiar des-
mințirile *Voinței Naționale*.

Paștele a trecut. Programul acestei
sărbători, a cărei parte oficială s'a anunțat
și prin gazete, a fost executat cu o punc-
tualitate laudabilă.

Săptămâna patimilor a fost un prilej
de adevărat pelerinaj de... vizitatori la
mai toate bisericile din Capitală. În serile
de denii, de la orele 8 nu se mai putea
găsi un loc.

Sexul frumos a strălucit prin eleganța
toaletelor și verva plină de veselie a con-
versațiilor. Redingota, jacheta și sacoul,
noui său înnoite pe cale artificială, au
fost de asemenea bine reprezentate. Ani-
mația a fost — cum ar zice un Cleimur
provincial — din cele mai mari. Inutil

d'a adăoga că toți s'au despărțit cu regret
și cu promisiu pentru la anul.

El. (funct. la poștă). Cine știe dacă
ne vom mai vedea, d-soară, (ottează)
poate la anul.

Ea. Ba de ce. Treceți pe la noi. Stăm
în strada Popa... (numele popa e in-
diferent) No. 7 (Șoptind) Ș'apoi ne
putem întilni în fie-care zi.

El. A! cînd vă duceți la Univer-
sitate?

Ea. (ride) Aș! la Regie.
?!!

...O scenă de pe natură, din multe
alte sute de același fel.

În pridvorul bisericeii, la colțul stra-
dei, or în mijlocul trotuarului sunt
grupuri-grupuri. În aceleași convorbiri
repezi, pripite: Christos a înviat! la
mulți ani! petrecere frumoasă! invitații
la «vizită», fritiseli or complimente și
sărutări de miini la persoane absente.
E'n program.

Incidentele petrecute au fost ca toa-
letele pentru Mitropolie, — adică cele de
rigoare. În noaptea ocologiei tot-d'auna
sînt luminări care se sting... unde e
locul mai întunecos și perechi cari se
rătăcesc, — ceea-ce înseamnă că prin o-
colire se pot căpăta fără de ocol, favo-
ruri pentru a căror dobîndire trebuiau
date multe tîrcoale. Morala: ocolește
cît poți; ferește-te însă d'a face să fi
ocolit.

Un incident curios s'a întimplat la
Mitropolie în noaptea învierii, însă faptul
n'a fost remarcat de cît într'un cerc
restrîns.

Prima lovitură de tun a avut un
ciudat ecoî lingă ușa catedralei, unde
se aflaî două bătrîne ce se speriaseră
de detunătură.

Era ultimul ecoî al postului ce se
sfîrșise!

Săptămîna așa zisă a patimilor, — în
care de fapt nu pătîmește de cît cre-
dința, — ar putea avea o urmare în prima
săptămîna după sărbători și care s'ar
putea numi aceea a pătîmilor... credin-
cioșilor.

Dacă n'ar fi de cît deficitul budgetar
pe care nu-l mai poți acoperi nici cu
bonuri de tezaur, nici cu vre-o conver-
siune, și încă e destulă patimă.

Ca variație însă, sf. Gheorghe, adică
chiria, îți turbură liniștea sub chipul pro-
prietarului casei. Asta e un fel de Cal-
var modern.

Nu plătești, crucea! Crucea pe care
nu ești răstîgnit, dar care ți se pune pe
mobilă, pentru a te împedica d'a pune
și tu crucea chiriei. Se înțelege de la
sine, că asta mai înseamnă și a ți se pune
sula în coaste, ceea-ce nu e puțin venin!

Funcționarii mai au și alt soi de pa-
timii: se redeschid biurourile.

Ce plictiseală pentru d. șef ca după
trei zile de refenea să se ocupe de hîrtii
oficiale. Dar cel mai dezolat din tot biu-
roul, este în tot-d'a-una tinărul copist.

Chipul Ei, a cărei minușă caldă o

simte par'că mereu într'ale lui, il urmă-
rește continuu și terminînd de copiat o
adresă care se sfîrșește cu vorbele «și vă
rugăm să ne răspundeți cît mai urgent de
urmare»; tinărul copist, adaoga, fără să-și
dea seama, «dacă mă iubiți!»

De bieții funcționari comerciali nu mai
vorbim. Obloanele pe care le deschid le
par ușile temniței și reluînd serviciul,
nici unul nu uită, ca în gînd, să pome-
nească de Paștele ori-cărui membru din
familia patronului.

Un ziar din Capitală, în numărul apă-
rut Marți, a treia zi de Paște, publica la
informații, sub titlul «Serbarea Învierii»,
următoarele:

«La orele două, cînd Mitropolitul
pronunță *Christos a înviat*, muzica a în-
ceput să cînte, iar soldații se descoperiră».

Iată un fapt cu desăvîrșire surprin-
zător. Nu s'a mai pomenit ca să se iasă
cu Învierea la orele 2 dimineața și încă
la Mitropolie, unde asista și Suveranul.

Explicația e că autorul știrii n'a fost
la Mitropolie, ceea-ce totuși nu scuză o
atare ignoranță.

Ce naiba, or-cît de puțin «dus la
biserica» ar fi, nu se admite să nu cu-
noască un fapt pe care'l știu și vinzâ-
torii de ziare, anume că cu Învierea să
ese la 12.

Unii pretind însă că inspirația infor-
mației în chestie ar fi pornit din ad-
ministrația acelu ziar care nu e tocmai
în buni termeni cu biserica autocefală
romină. Tot ce se poate.

Un alt ziar, *Patriotul*, a apărut în
roșu cu ocazia Paștelui.

Adversarii politici ai confratelui sus-
țin că a fost un pretext pentru a se a-
răta că *Patriotul* poate să roșească.

O fi! Curios e însă că, cu toată a-
cēastă transformare, *Patriotul* a fost ab-
solut imposibil de citit.

Ceea-ce înseamnă că nu haina face
pe călugăr, și că obrazul chiar la Paște,
nu se roșește așa de ușor ca oule.

La Mitropolie, în noaptea *Învierii*.
Un funcționar al ministerului instruc-
țiunii împarte luminări celor prezenți.
Luminările sînt pe categorii: groase,
grosicioare și subțiri.

Cele groase se distribuiesc fețelor sub-
țiri, și vice-versa.

Lingă ușe a intrat de curînd o fe-
mee, tinără, drăguță, însă grozav de
timidă. Are aerul de provincială.

Tinăra se uită cu rivnă la luminările
cele groase: ce mindră ar fi să fie pusă
alături cu damele mari! Funcționarul
tocmai trece pe lingă dînsa, foarte a-
ferat, cu o luminare groasă în mînă.
Tinăra femeie își ia inima'n dinți:

— Domnul e bun să...

— Scuză cucoană. E prea groasă pen-
tru d-ta!

Meșterul Perdaf.

Demoazela. — Mamișo, se ține de noi un domn care mi face curte.
Mamișo. — Curte nu-î de ajuns, dragă: să-ți faci și casă.

FARMĂCON TANOVICENSIS

Dedicație d-lui profesor
de procedură penală.

Mi-iubeam amanta, și l'aș fi rupt
Pe imprudentul ce mi-ar fi hulit-o
Și foc dam lumii—cu pieptul supt
Cînd moartea'n groapă a mototolit-o.

Plingeam cu hohot. Cu nici un chip
Nu înceta durerea mea grozavă,
Voiam să-mi scot ochii ca Oedip,
Să sar în apă sau să beau otravă.

Eram zănatic; pe întuneric
Se dizolvau ideile-mi cu toate,
Și'n gît m'ardea sughiț isteric,
— Cînd mă dușei ca'n somn la facultate.

Citii anunțu-ți. Cerul vruse!
Să scap cu zile... căci întreg talazul
De negre gânduri dispăruse.
Eram scăpat: mă năpădisese hazul!

Un student indoliat.
p. cont. Octav.

IDILĂ PARFUMATĂ

— (Nuveletă adevărată dedicată amorezaților
de ambe-sexe) —

Una din cele mai frumoase nopți de
Aprilie.

Cerul e curat ca o haină spălată cu
benzină; nici o pată, nici un nor nu-î
turbură seninătatea pe care luna, ca
o portocală imensă, plutește cu indi-
ferență.

Strada e cufundată în liniștea unei
conștiințe oneste; cîinii s'au retras ca
și stăpînii, în apartamentele lor; iar
gardistul după ce și-a făcut rondul
reglementar prin curțile unde posedă
cite-o inimă devotată, a atîpit cu dem-
nitate pe un scaun de măcelărie.

Cam la jumătatea stradei, pe stînga,

e o casă cu aparență frumoasă, ară-
tînd să fie locuită de oameni cu dare
de mină. Pînă mai adineaori fusese
acolo cîntece, risete, sgomot. Notele
unui clavier, cu acompaniament de
vioară, răsunaseră aproape încontinuu;
numai valsul din *Vagabonzii* fusese re-
petat de cite-va ori și prin perdelele
subțiri de rețea mai mult de cît un
trecător putuse să privească perechile
care dansau.

Petrecerea însă se sfîrșise. Invitații
plecaseră rînd pe rînd, căci pînă și cei
mai îndrîjiți de calitățile indiscutabile
ale vinului generos ce cursese, chiar
și pe fața de masă, trebuieră să re-
nunțe înaintea unor sticle pe care
gazda avusese prudența să nu le mai
umple.

Luminile din față se stînseseră toate;
or-ce sgomot încetase și parecă o odihnă
bine meritată stăpînea acum acolo unde
fusese atîta viață.

Dacă însă un trecător întîrziat s'ar
fi oprit, o clipă, în dreptul ulucilor de
lemn, scunde, pentru a-și aprinde o
țigară, ar fi distins numai de cît niște
șoapte care veneau de la ciți-va pași,
din umbra întunecoasă făcută de doi
corcoduși bătrîni, cu ramuri dese, care
parecă fuseseră stropiți cu var, așa erau
de albi de floare.

Și dacă chibritul trecătorului ar fi
fost de ceară, iar ochii mai pătrun-
zător, ar fi zărit că între cei doi cor-
coduși era o bancă de lemn, iar pe
bancă două forme omenești. Trecătorul,
discret, s'ar fi mulțumit cu atît și pleca
să-și caute de treabă.

Noi însă nu ne putem face ca
dînsul, și pentru că în toate po-
vestirile în care împrejurările și me-
diul înconjurător sînt cam în genul
celor descrise de noi, luna intervine

la momentul oportun pentru ca au-
torul să poată pătrunde misterul, să
facem apel la intervenția noctambulei
planete pentru a ne complecta in-
formațiile.

E bine înțeles deci, că razele lunei,
pătrund cu discreția reglementară,
printre ramurile corcodușilor, iar noi
facem ochii în patru.

O! peisagiul poate fi privit și de
cea mai pudică fică a Albionului.

Pe bancă stă o tînără domnișoară,
foarte drăguță, cu niște ochi de diavol,
fața rozalbă și fragedă și niște buze
roșii ca pelinul profiriu.

Pare foarte îngrijată, se uită mereu
spre ferestrele de lingă antreu și are
aerul că vrea să-și retragă mîna dintre
cele ale tînărului ce stă lingă dînsa
și care nu prea arată să consimtă la
această retragere.

Tînărul e blond, ochii căprii, mus-
tața răsucită ca îngrijire, părul mare,
dat pe spate — ceea-ce dovedește apu-
cături poetice — și în haine de serată:
pantaloni cadrilați, redingotă, cravată
stacojie și ghete de lac.

Pare foarte amoroș. Dar să ascultăm:

— Vai dom'le Vasilescu dacă tata
ar ști că n'ai plecat cu cei-l'alți mo-
safir și că sînt cu d-ta, singură, la
ora asta! Aș muri de rușine! Mai bine
lasă-mă; du-te; să nu ne surprindă
cine-va!

— Domnișoară Aneto.... (încearcă
s'o sărute).

— Nu, nu! Așa te ții de cuvînt?
D-le Vasilescu! Te rog! Fug dacă nu
ești cu-minte! Mi-ai zis că suferi, că
ești nenorocit, că ai să-mi spuî o gră-
madă de lucruri și m'ai înduplecat, am
venit. Cînd colo d-ta... (vrea să se
ridice).

— Nu pleca, domnișoară, te implor.
Iartă-mă. Dacă ai ști! Te iubesc (de-
vine pasionat), te iubesc Aneto, cu
foc, cu patimă; te ador la nebunie;
d-ta ești luceafărul, ești luna, ești soa-
rele vieții mele! Sufletul meu, exis-
tența mea, viitorul și fericirea mea
sunt în mîinile d-tale; atîrnă de un
cuvînt al d-tale! Răspunde-mi, nu mă
lăsa să caz într'un abis, te rog, în-
genuchii...

(Cu o mișcare, tot plină de pasiune, tî-
nărul amorezat și-a smuls batista din bu-
zunarul redingotei, a întins-o jos, apoi și-a
așezat genuchii pe dînsa).

— Domnule Jean, ce faci!

(Înlăcărutul însă crede că a sosit «mo-
mentul psihologic». Fata s'a aplecat spre
el vrînd să-l facă să se ridice; dar dînsul
și-a lipit peptul de genuchii ei; o incon-
joară cu brațele, atrăgînd-o încet; a reușit
s'o sărute. Tînăra fată a început să se tur-
bure).

— Mă iubești? Da? Spune! Ce fe-
riciți am fi! Nu te desface de lingă
mine. Nu vezi, noaptea asta parecă e
făcută pentru iubire. Nu simți parecă

EQUATIA VIETII

Omule! *Resolvi* în viață tot mereu la *ecuațiuni*
Urmărind cite-odată mai multe *necunoscute*...
Une-ori *adopte* pe cele cari îți par că-s *ma'*... plăcute
Dar curind le dai uitării pentru alte *soluțiuni*.

Cu cit *coeficientul* virstei tale *se mărește*
Tu, *recurgi* — necesarmente — și la alte *combinări*;
Însă după-un *număr* mare de asemeni *permutări*
Îți *fixezi* una *constantă* (și cu ea te mulțumește).

Cind se 'ntimplă ea să fie *caz de Imposibilitate*
Său *soluția*-i greșită, tu incerci o *separare*,
Dar *acțiunea* e respinsă. Atunci, după împăcare,
Reincepi un nou *travaliu*, dintre cele usitate.

Cind *soluția* e bună și *valoarea* ei *finită*
Vei *admite* — a priori — căsnicia ca *fixată*...
E! atunci *acțiunea* însăși e *complex determinată*.
Ecuațiunea vieții tale pare ca și *resolvită*.

Operația ce urmează este o mică... *înmulțire*;
Prin *spărire de travaliu*... *rezolvarea* se obține.
Și, dacă *metoda* însăși *aplicată* este bine
După 9 luni sosește un nou... *factor* în iubire.

Cind *produsul înmulțirii* e *compus* din mai mulți... *factori*
Cheltoiiala casei *crește*; atunci grijile avide
Năpădesc îndală-asupra-ți; iară tu 'n *sinusoide*
Intoreindu-te acasă mai ascunzi nevoia firei...

Se amestecă 'n... *soluții* și alte *valori străine*
Provenind din *ridicarea cheltuelii la putere*
Mult mai mare, de cit poate să 'ți permită a ta avere.
Tu le-*admiți* fără cirtire, (dacă sunt venite... bine!)

Intr'o seară vii acasă *percurgind linia dreaptă*.
(Soarele *meridiana* a trecut-o de 8 ceasuri)
În odaia... *adiacentă* auzit'ai 2 glasuri
Ce 'și dau *expresiuni* la care «eul» tău nu se așteaptă.

Un *coeficient* (ilustru) al prieteniei tale
Îți *consultă jumătatea*, pe cînd tu lipsești... (cocheta! !)
Tu, elev a lui Bădescu, în zori de zi, cu *flora*
Îi produci *normal* pe corpu-i două *secții transversale*.

Diferențiindu-ți traiul de-al *variabilei* consoarte
Integrezi... o hoinărire multă vreme *suspendată*.

Diagramma vieții tale, ce-i de Creator *fixată*
Se *presintă* sub o *curbă asimptotică*¹⁾ spre... moarte.

Soluțiunile, pe cari le cătați în tinerețe
Acum nu-ți produce în simțuri nici-o *armă* de răscoală.
Pentru tine-a lor *acțiune* pare-a fi *centrifugală*
De?! *Mișcarea-alternativă* nu e pentru bătrînețe.

Micșorînd mereu *vitesa* ce fusese *inițială*
După ce *funicularul* vieții tot l'ai isprăvit
Operezi și *ascensiunea* în spre... *minus infinit*.
Ea'n *systemul solar* este *acțiunea* ta *finală*.

Gep.

1) Care se apropie din ce în ce mai mult.

ceva în aer. E atita senin! Atita farmec! Suntem atit de singuri...

— Te rog, Jean, stai la un loc... Ah! Ce nebun ești! Auzi... Ce e sgomotul acesta...

— Nimic iubit-o. Uruitul unei trăsurii care se apropie. A! de ce nu se poate face acum o minune! Trăsura care vine, să se oprească aci. Să te ridice în brațe, să te ure într'însa... Și să disparăm, să fugim... liberi, pierduți într'o lume nouă, îmbătați de fericirea noastră ca de un delicios parfum...

Tinărul Vasilescu nu apucă să termine. «Trăsura» trecea și după ea o alta și încă alta, și altele de asemenea, și un miros teribil, groasnic, ca și cum o sută de eprubete cu *assa foetida* ar fi plesnit în acel loc, infectă strada, grădina, corcodușii, tot aerul.

Fata dete un țipăt, se ridică, căutîndu-și batista, se uită la amoretatul său care rămăsese în genunchi, cu gura întredeschisă, inecat par'că de parfumul de care tocmai atunci pomenise, apoi isbucni într'un ris nebun, înfundat, fugind, ușoară ca o pasăre, disparînd ca o aparatie.

— Mersi de „parfum!“ îi strigă pe șoptite svîturata, apoi se auzi sgomotul unei uși, care se închidea cu băgare de seamă.

Tinărul rămase „trăznit“ — avea

și de ce! — fără să poată scoate un cuvînt. Uruitul ultimei „trăsuri“ se se auzea încă în depărtare. „Urma“ lor se resimțea însă destul de bine. Vasilescu se ridică încet, își scutură batista, apoi indignarea sa isbucni într'una din acele vajnice expresii pe care românul le are vecinic la îndemînă, în împrejurări grave. În casă era acelaș întuneric besnă. Indrăgostitul deschise ușor poarta și eși în stradă. Gardistul care se deșteptase și dinsul era tocmai în dreptul casei și l'privi chiorș de sus pînă jos ca și cum s'ar fi întrebat dacă nu cum-va spilkuitul acesta, în haine de salon, dar cu foalele redingotei pline de praf, nu venea de la bucătărie, dacă nu era vr'un rival...
Ac.

STUDENTELE NOASTRE

ISTORIA

Profesorul. Cum se numea palatul în care ședeau regii Franței odinioară?

Candidata...

Profesorul. Luvru, Domnișoară.

Candidata (repede) Da: Luvru, Obo-marșe și Prentan!

MATEMATICA

Prof. Să presupunem că cumperi din tîrg un metru de mătase a 13 lei și 75

banii: voesc să știu acum ce sumă îți va trebui ca să îți faci cite-va rochii în cari intră 96 metri de mătase. Găsește te rog suma.
Cand. N'am de unde s'o g'sesc, Domnule; papa nu vrea să'mi dea banii de cit pentr'o singură rochie odată.

FIZICA

Prof. Să trecem la electricitate. Cunoști vre-o mașină, — una mai perfecționată?

Cand. Cum de nu: mașina de cusut Singer.

ANATOMIA

Prof. La ce servește, mă rog, inima?

Cand. (rosîndu-se)... La amor!
Prof. (cu indulgență). Foarte bine; enunțăm-ți acum cele mai importante organe ale noastre.

Cand. «Zeflemeua», «L'Indépendance», «Jurnalul»¹⁾, etc.

BOTANICA

Prof. Puteți să'mi arătați care-i flora țării noastre?

Cand. Lăptăria *Flora* de la șosea.

GEOGRAFIA

Prof. Care-i lacul cel mai cunoscut din lume?

Cand. *Lacul* lui Lamartine.

Kiriak Napadarjan.

1) Jurnalul e un mare ziar cîndian ilustrat care va apare săptămîna viitoare. *Nota Red.*

DESFACEREA PRODUSELOR
DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse :

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VIILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA
MIERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENTA BRÎNZA

„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brinzetur din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

A. ALTAN

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATISTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
PENTRU
OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut :

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. Prețul 1.50 b.
In București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

CONTRA

Constipației,

Hemoroizilor,

Indigestiei,

Greței,

Durerilor de cap,

Amețelilor

CEREȚI

ELIXIR

DE

CASCARA SCEOPUL

Aprobat de consiliul sanitar superior

FLACONUL LEI 2.50

DE VÎNZARE LA TÔTE FARMACIILE
ȘI DROGUERIILE

NICOLAE A. POPOVICI

DOCTOR IN DREPT, FOST MAGISTRAT
AVOCAT

MUTAT Str. Pasului No. 6

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA ȘI DA

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

PIATA TEATRULUI

Și cu drept cuvînt, căci : excelentele mîncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.